

Miloš
Kratochvíl

ilustrace
Markéta Vydrová

Jak šel Kuba
za štěstím

O Honzovi
a kapesníku

triton

© Miloš Kratochvíl, 2012
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2012
Illustrations © Markéta Vydrová, 2012

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2012 jako svou 1582.
publikaci. • Vydání 1. • Odpovědná
redaktorka Viola Lyčková
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Omikron Praha, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-564-0

Jak šel Kuba za štěstím

Bílou chaloupku s červenou střechou přikryla noc sametovým tichem. Táta s mámou spali, jen Kuba se rozmrzele převaloval z boku na bok.

„Mám já zapotřebí poslouchat pořád nějaké rady a napomínání?“ mumlal si. „Máma se věčně stará, co bych měl a jak bych měl, jestli koukám na pořádek, jak se oblíkám, jestli nejím moc anebo málo... Táta zase chce, abych všechno dělal pořád líp a líp... Co je to za život?!“

A tak při prvním kohoutím zakokrhání vyklouzl tiše jako kocour z domova a bez dlouhého rozmýšlení se dal tou cestou, kterou nejvíc zlatilo ranní sluníčko.

Přišel pod návrší a uviděl tam u svatého křížku sedět bělovlasého dědečka.

„Buď zdrav, Kubíčku! Kam tak časně?“ pozdravil ho dědeček.

„Jdu hledat štěstí,“ usmál se Kuba.

„To je dobře, ale máš obráceně vestu,“ řekl dědeček.

„Obráceně?“ podivil se Kuba. „Zapínání mám přece vpředu... Ale co já vím, jak se chodí za štěstím?“

Svlékl vestu a nasoukal se do ní tak, aby měl knoflíky vzadu.

Šel půl dne a potkal druhého stařečka.

„Kampak, Kubo?“

„Za štěstím. Vidíte přece, že mám vestu oblečenou obráceně!“

„Vestu jo. Ale kalhoty ne,“ zatahal se stařeček za šedivé kníry. „To mě zmátlo.“

Za chvíli si Kuba vykračoval krajinou, vestu i kalhoty zapínáním dozadu.

Už padalo šero, když uslyšel zpod jabloně u cesty smích. Seděl tam ještě starší dědeček, než byli ti dva, které ten den potkal, a smál se, až z toho kuckal.

„Co je vám na mně k smíchu?“ naježil se Kuba.

„Kdo by se nesmál, když vidí někoho jít pozadu!“

„Mám vestu i kalhoty takhle otočené schválně, protože jdu za štěstím!“

„Což o to, vestu i kalhoty máš otočené správným směrem, ale ty jsi v nich navlečený obráceně,“ ťuknul si děda na čelo.

Kuba se podrbl za uchem. „Víte to jistě?“

„Jsem snad málo starý na to, abys mi uvěřil?“ řekl stařeček s dlouhým bílým plnovousem pobaveně.

Tenhle dědeček je určitě mnohem starší, než byli tamti dva, pomyslel si Kuba. „Dobrá, věřím vám. Tak já si vestu i kalhoty zase otočím.“

„Počkej,“ zarazil ho stařeček, „nebude jednodušší, když se v těch šatech otočíš sám? Kalhoty i vestu máš už správným směrem natočené. To ti mí mladší bratři poradili dobře.“

„Jak myslíte,“ přisvědčil Kuba.

Co se stalo, když se Kuba v šatech přetočil, aby měl nos tím směrem co knoflíky?

Inu – vydal se zase zpátky!

Šel celou noc, žádného stařečka už nepotkal, a když nebe šedlo úsvitem a ozvali se kohouti, kouká – před ním stojí bílý domeček s červenou střechou.

„Vždyť já jsem přišel zase domů!“ vyjevil se Kuba. „Koho by napadlo, že cesta za štěstím končí v naší chalupě?“

Přeskočil plot, a když uviděl na zápraží mámu s tátou, měl najednou takovou zvláštní, velikánskou radost...

Táta ho objal, maminka ho líbala na tváře a Kuba cítil, že víc štěstí by nikde jinde určitě nenašel.

